

— (Priloga Vrtecu.) —

Št. 10.

Ljubljana, dné 1. oktobra 1904.

XII. tečaj.

Ob posteljici.

Tiho, tišje ... oj, že lega
Na zemljico hladna noč,
Sladki mir na vasi dremlje,
Spanček lazi okrog koč.

Tiho, tišje ... oj, že sniva
Anica svoj sladki sen,
In nad njo krilatec plôve,
Zvesti angelvarih njen.

Mamica z nasmehom vernim
Gleda ljubljénki v obraz —
Vse bi dala, da te sreče
Ne bi ji zamoril čas ...

Anica pa spanje sniva
O veselih, zlatih dneh,
Na nedolžnih rožnih ustnih
Pa ji plava tih nasmeh ...

Zvonimir.

Zvečer.

Ko spančkat ljubo dete greš,
Molitve zabiti ne smeš;
Da bo pri tebi angel stal,
Da bo nezgod te varoval.

Potem naj treska in grmi,
Ničesar se ti bati ni;
Kjer čuva angelsko oko,
Počivaš brez skrbi lahkó.

Slavko Slavič.

Vpričo Boga!

7. Hipne molitvice.

č) Ob raznih opraviilih in dogodkih našega življenja.

Pri svojih opraviilih moramo posnemati anđele varihe, o katerih je rekel Jezus, da vedno gledajo obličje Očeta, ki je v nebesih. Torej, ko skrbijo za svoje varovance, se ne odstranijo od nebeškega Očeta. Tudi mi si prizadevajmo, da nas vsakdanja opravila in razni dogodki ne odvräčujejo od Boga, marveč nam še pomagajo, da pogostejše mislimo nanj.

Zjutraj. Ko se zbudiš, bodi tvoja prva misel na Boga ter vzdihni: „O Bog, moj Bog, s svitom vred čujem k tebi.“ (Ps. 62, 1.) „Moje oči prihite k tebi ob svitu, da preišlujem tvoje besede.“ (Ps. 118, 148.) — Med umivanjem: „Operi me čimdalje bolj moje pregrehe in očisti me moje hudobije.“ (Ps. 50, 4.) — Ko se oblačiš: „Slecimo vsa dela teme in oblecimo orožje svetlobe: oblecimo Jezusa Kristusa.“ (Rim. 13.) — Pred molitvijo: „Gospod, odpri moje ustnice, in moja usta bodo oznanjala tvojo hvalo.“ (Ps. 50, 17.) — Predno greš z doma: „Pokaži mi, Gospod, svoja pota in nauči me svoje steze.“ (Ps. 24, 4.) — Ko se pokropiš: „Poškropi me s hizopom, in bom očiščen; umij me, in bolj bom bel kot sneg.“ (Ps. 50, 9.)

Med dnevom. Pred molitvijo: „Naj pride moja molitev pred Te, nagni svoje uho k moji prošnji.“ (Ps. 87, 2.) — Pred berilom (ali cerkvenim govorom): „Govori, Gospod, tvoj služabnik posluša.“ — Razna dela, zlasti opravila svojega stanu, že naprej daruj Bogu z dobrim namenom. — Ko si žejen: „Mojo dušo žeja po tebi.“ (Ps. 62, 1.) — Ko si lačen: „Človek ne živi samo ob kruhu, temuč ob vsaki besedi, ki pride iz ust božjih. Moja jed je, da izpolnim voljo svojega Očeta.“ — Pred jedjo

prosi blagoslova božjega in skleni, da hočeš uživati dari božje ne radi same slasti, marveč zato, ker je tako volja božja, da si ohraniš zdravje in življenje. — Med jedjo tudi obujaj svete misli, kako tudi tvoja duša potrebuje hrane (nebeške mane), zatajuj se in misli na zmernost in poste našega Gospoda in svetnikov. Bogoljubni pater Baltazar Sanhez je večkrat rekel pri jedi: „Moj Bog, ko bi bila pač vsa žitna zrnca, iz katerih je napravljen ta kruh, sami angeli, ki bi neprenehoma slavili in hvalili tvoje veličanstvo!“

V izkušnjavah: „Nikar ne pusti, o Jezus, da bi se ločil od tebe!“ — Ako si mlačen v molitvi: „Gospod, uči me moliti!“ — Ako te mika svetna nečimernost, bogastvo, lišp v obleki itd. ponavljaj svetopisemske besede: „O nečimernost nečimurnosti, in vse je nečimernost!“ (Prid. 1, 2.) Pomisli, kako si je Jezus, ki bi bil lahko imel na zemlji vse najboljše in najimenoitnejše, prostovoljno izvolil vse najslabše, najubožnejše in najpreprostejše, in je z nekim svetim ponosom rekel: „Ptički imajo svoja gnezda, lesice svoje brloge, Sin človekov pa nima, kamor bi glavo naslonil.“ Najlepša in najdražja je pač obleka krstne nedolžnosti. Sv. Atanazij se je jokalo, ko je nekoč videl nečimerno gospo, češ, ker se veliko bolj trudi, da bi dopadla ljudem, kakor pa on, da bi bil všeč Bogu. — Ako si bil tako nesrečen, da si se kaj pregrešil, spoznaj svojo slabost, hitro obudi popolni kes in ponižno prosi odpuščenja s trdim sklepom, da boš zanaprej stanoviten.

Ako si srečen in vesel, zahvali Boga, ker velika dobrota je zadovoljno in veselo srce; pa skesano mu potoži, da radi svoje grešnosti nisi vreden. — Ako te kdo pohvali, ne pripisuj hvale sebi, marveč Gospodu, rekoč: „Ne nam, Gospod, ne nam, ampak svojemu imenu daj čast.“ (Ps. 113, 9.)

Kadar pa te obišče kaka nesreča ali nadloga, nikar ne obupuj, marveč izkušaj se prepričati, da ti to pošlje neskončno dobrotljivi Bog in sicer v tvojo korist; vdaj se popolnoma v voljo božjo in vzdihni s svojim Jezusom: „Ne moja, marveč tvoja

volja naj se zgodi!“ Zahvali se za trpljenje, kakor dober otrok poljubi šibo, s katero ga je kaznoval ljubeči oče. — Ako te zadene občutna izguba, reci s trpinom Jobom: „Bog je dal, Bog je vzel, njegovo ime bodi češčeno!“ — Ako si zaničevan in poniževan, ponavljaj za Davidom: „Dobro je, da si me ponižal, da se učim tvoje postave.“ (Ps. 118, 71.)

Kadar dežuje, obudi želje, da bi vzprejemal toliko milosti, kolikor pade deževnih kapljic na zemljo. Reci: „Gospod, suh sem in trdosrčen; naj me omehča rosa tvoje milosti!“ Prosi Boga, da pogasi v tebi ogenj strasti. — Lepo in jasno vreme naj te spominja sreče in radosti čistega srca in mirne vesti; grdo in viharo pa ti bodi podoba grešne in strastne duše, ter obujaj primerna čustva, želje in prošnje. — Grom in blisk naj ti živo pred oči stavi neskončno pravično sodbo božjo!

Zvečer in ponoči. Ko se odpravljaš spat, pomisli, da pride dan, ko boš zadnjikrat legel v posteljo, iz katere ne vstaneš več. Prosi angela variha, naj čuje poleg tebe, ko boš ti spal, in naj časti in moli Boga mesto tebe. Predno zaspiš, vzdihni: „Oče, v tvoje roke izročim svojo dušo!“ — Ako se po noči prebudiš, misli takoj na Boga ter reci s psalmistom: „Spominjam se po noči tvojega imena.“ (Ps. 118, 55.) Ako ne moreš takoj zaspati, pomisli, da mnogi redovniki in svetniki po noči vstajajo in opravljajo svoje pobožne molitve; moli ti vsaj v postelji, dokler zopet ne zaspiš.

Opozoril sem te tukaj le na nekatere imenitnejše reči, ki te spominjajo pričujočnosti božje in te priganjajo k molitvi ter ti dajejo zlasti ugodno priliko za pogostne svete vzdihljaje. Ako se resno poprimeš te prelepe vaje, boš še sam našel premnogo drugih sličnih nagibov. Treba je le dobre volje.

Mladi Samarijan.

Mehka in voljna je bila sapica, ki je vela onega jesenskega dne. Redki oblački so plavali po nebu, ki je bilo otožno in žalostno kakor gozdovi, izgublajoči svoj kras.

Staretov Tonček je šel v gozd, da nabere dračja. Mamici ga ponese, da pozimi zakuri v peč, ki bo širila po izbi prijetno gorkoto. Mamica bo šivala pri oknu, on se pa spravi tedaj v kot in bere iz knjižice drobne pesmi. Gospod župnik mu jo je dal koncem šolskega leta, ker se je pridno učil.

Priden je bil v šoli, uren pri delu.

Brzo stopa, v roki kos kruha. A ga še ne jé; ni še lačen, kasneje bo boljši. Drobnihi drv nabere, da jih more mamica zlomiti z roko. Slabotna je že in sekiro težko rabi, on je pa še premajhen in preslaboten za tako orodje.

Zavije v gozd. Po ozki stezi med skalami stopa. Rumeno listje pada na tla in šumi pod njegovo nogo.

Tam je ravnica, majhna in ozka, obdana od javorjev in leskovnega grmovja. Tam malo sede in pogleda naokrog. Bister studenček izvira izpod mahovite skale poleg košatega, stoletnega hrasta. Med drobnim kamenjem šumlja po ozki stružici. Veverica prišumi po suhem listju in odbeži po hrastovih in bukovih vejah daleč v gozd.

Žalostno je v gozdu. Ni tistih stoterih, veselih glasov, ki so doneli kot mogočen spev proti nebu v jasnih jutrih, ali pa v tihih večerih, ko je legal mrak na zemljo. Le veje se majejo in pojó stoletno pesem o minolosti. Tudi šoja se oglašá, morda sraka, vran ali sinica.

„Ali čujem? Kaj je bilo? Ali ni bil težak vzdih iz trudnih prs?“

„Ah, ah! Umrjem! . . . Nikogar ni, ki bi mi pomogel. Ah, ah!“

Tonček je stopil hitreje. Strah ga je bilo. Uboga duša vzdihuje tukaj. Pripetilo se ji je kaj, da ne more dalje. Morda je padel berač in se pobil

Vzdihi so prihajali vedno bliže in so bili glasnejši.

Tonček je stopil na ravninico. Za grmom je videl starega moža z leseno nogo. Na čelu je imel rano, in iz nje je kapala rdeča kri. Težko je zdihoval neznanec in se izkušal vzdigniti, a ni se mogel. Vedno je spet omahnil nazaj.

Tonček je bil dobrega srca. Smilil se mu je mož v dno srca.

„Revež se je pobil in ne more naprej. Kaj naj storim?“

Stopil je k neznancu. Z žalostnimi, bolestinimi, usmiljenja prosečimi očmi ga je pogledal starček

„Dobri deček, pomagaj mi! Žejen sem, daj mi vode!“

Tonček je bil v zadregi. Klobuk je imel preluknjan, da mu je včasih kak las pogledal zvedavo v beli dan.

Že ve, v prgišču mu jo prinese.

Teče k studencu in prinese vode v prgišču. Izlije jo starcu v žejna usta.

„Še?“

„Še mi prinesi, še! Bog ti bo povrnil.“

Tonček je hitel in mu nosil, dokler ni rekel starca: „Dosti!“

„Hočete kruha?“

„Daj mi, daj, dobri deček! Morda pridem k moči.“

Tonček mu je dal košček.

„Ne morem . . . Rana me boli . . . Izperi mi jo in zaveži!“

Težko je govoril in počasi. Vzdihnil je zdajnzdaj: „Ah, ah!“

Solnce je kukalo skozi veje bukov in hrastov in gledalo ta prizor. Par pramenčkov je padlo na starčevo čelo. Zasklelo ga je in vzdihnil je zopet: „Ah, ah!“

Tonček mu je izpral rano, kri mu je skoro nehala teči. Ali kako naj obveže rano? Robca nima.

„Robca nimam, starček, da vam obvežem rano.“

„Lej, lej, tam gori za skalo je malha; raztrgaj jo in naredi obvezo!“

„Po ljudi pojdem, da vas ponesó domov. Zdaj pa pokusite kruh! Morda vam bo bolje.“

Pokusil je. Težko je šlo.

„Padel sem, padel! Ne morem. Naredi obvezo, potem pa ti Bog plačaj!“

Tonček je čul starčeve vzdihne, in bilo mu je težko pri srcu kot materi, ki ji umira edini sin. Gre iskat malho. Najde jo. Hoče jo razparati, ali ni dovolj močan. Tudi je bila umazana od slanine. S tako ga vendar ne sme obvezati?

„Čakaj! Že vem. Srajco razparam, saj je čista; včeraj sem jo oblekel.“

Sleče za grmom srajco, odtrga od nje rokav in ga razpara. Rokava zdaj nima! Nič ne de! Revežu pomaga. Mamica ne bo huda, še vesela bo, in ljubi Bog bo vesel.

Stopi k starcu.

„Kaj si storil? . . . Zaradi mene? Ti si dober deček . . . Bog ti povrne . . .“

Tonček rano obveže.

„Ali je bolje?“

„Bo, bo.“

„Stopim po ljudi.“

Pa odhiti v vas. Vsi so se mu smejali, ko so ga videli brez rokava. Otroci so vpili za njim:

„Tonček, lonček, je s konja pal in si rokav razprav.“

Toda Tonček se ni brigal za to. Stopi k čevljarju Matiji in ga poprosi. Matija je poiskal krojača Andreja.

Prinesli so berača iz gozda. Čez teden dni je vstal in hodil po vasi.

Kadarkoli je šel pozneje Tonček po gozdu, se je spomnil starca. Bil je zadovoljen in vesel, in Bog je blagoslovil njegovo delo. Povsod ima srečo.

Ivo Blažič.

Daleč z doma.

(K sliki.)

Kako je pusta tale soba,
Kako je zunaj solnčen dan —
O, kje so srečne tiste ure,
Ko sem skakljal čez breg in plan!

Spomin uhaja mi v domovje,
Naj stokrat knjige lotim se,
Naj rišem, pojem, naj številim
In naj s pisanjem motim se.

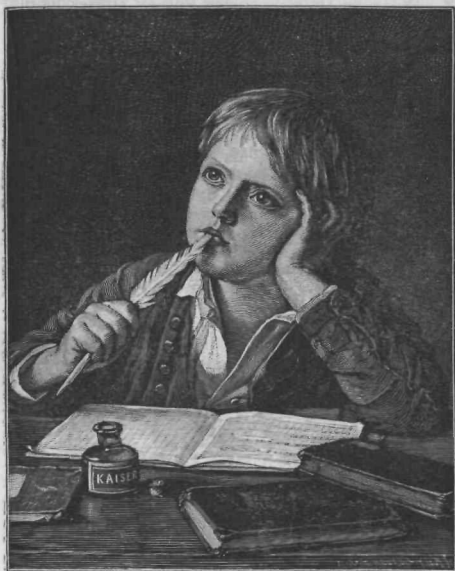
V tujini šele bridko čutiš,
Kako je duši dom sladak,
Pa naj bo skalnat, naj bo trnjev —
Kotiček v njem ti ljub je vsak.

A takšen je poklic življenja:
Od doma mora v šumni svet,
Kdor hoče se kot mož veljaven
Vrniti kdaj v domovje spet.

Zato pa proč, ve žale misli!
Na čast bom tebi, mili dom,
Tedaj le, če bom ljubil knjigo
In se učil marljivo bom.

Gregor Fernandez.

Iz življenja treh navihancev.

(Selko.)

Na tej strani je splezal Polajev Tonček na plot in skočil na Zevnikarjev vrt; od nasprotnega konca se je pa splazil skozi luknjo Cenetov Jakec, in od tretje strani jo je primahal — kar skozi vrata — Zemanov Mihec. Kot bi trenil, so bili vsi skupaj pod jablano sredi vrta. In vseh oči in srca, misli in želje so bile na enem istem prostoru — na jablani pri jabolkih.

Da bi jih le brž jeli — to so želeli vsi.

„Kako jih bomo?“ se oglasi Polajev.

„S polenom“, meni Cenetov.

„Kaj še! Poleno takoj gori ostane. Stari Zevnik bo takoj videl“, modruje Zemanov.

„Ali grem po kamen?“ vpraša zopet Polajev.

„Kaj še! Kamen desetkrat gor vržeš, pa eno doli pade“, ga je zavrnil Zemanov.

„Preklo prinesem“, se ponudi Cenetov.

„Saj ni tako dolga! Ali ne vidiš, kako visoka je jablana?“ mu oporeka Zemanov.

„In kako pa jih vendar bomo? Pa povej, če je vse to za nič, kar rečeva midva“, se obrne Polajev Tonček do Zemanovega Mihca.

Mihec pa vtakne roke v žep, kakor je videl očeta, kadar so pripovedovali kaj važnega, in si misli: Da morem obseči deblo, že zdavnaj bi bil vama pokazal, kako. Ne bi stal spodaj, ne!“ Po tej misli malo zmaje z glavo in reče: „Eden mora gor. Druga dva mu bota pa pomagala.“

Tako je tudi bilo.

Polajev se nasloni na deblo in se opre z rokami na kolena. Mihec mu pa spleza na hrbet in od tam do prve rogovile. Tu se je jablana delila v dve debli. Bili sta tako debeli, da so ju Mihčeve roke ravno lahko obsegale.

Ej, to so dobra ta jabolka!

Polajev in Cenetov sta ga vedno opominjala, naj meče doli. Pa kakor bi bil gluhi! Spočetka se Mihec kar nič ni odzval. Šele tedaj, ko so bili njegovi žepi polni, je začel metati doli.

Tedaj pa se je začulo pokanje z bičem. Nihče ne poka tako glasno kot Zevnikarjev hlapec, to so vedeli. Kjer je pa hlapec, so najbrže tudi drugi. Niso dolgo premišljali — kar pete so pokazali.

A glej nesreče!

Polajev Tonček je hotel domov po tisti poti, po kateri je prišel, črez plot, samo bolj hitro kakor navadno. A bogsigavedi, kdo ga je bil zabil? Žebelj je bil v plotu. Tončkove hlače so dobile veliko luknjo od kolena gori in potem še postrani. Tončkove hlače, ki so bile za Veliko noč nove! Kar cela zaplata je visela proč.

Žalosten in potrť je pogledaval Tonček, zdaj žebelj, zdaj hlače. Pobit je sedel na vežni prag in skrival raztrgano mesto. Kaj bo! Samo te hlače ima, stare so obesili v koruzo za strašilo vranam. Kaj bodo rekli oče, ki so tako strogi?

Kako tesno mu je bilo pri srcu! Najrajši bi se bil jokal. Oh, kako si je želel, da bi ne bil nikdar pokusil Zevnikarjevih jabolk, da bi bil sedel lepo doma na pragu s celimi hlačami. A kesanje je bilo prepozno! Sklenil je zatrdno, da ne pojde nikoli več na Zevnikarjev vrt. Domislil si je tudi, kaj so mu bili mati naročili.

„Daj, daj, Tonček“, so rekli, „danes imaš čas, pazi malo na „grahko“, kam bo šla nest. Kar izgubila se mi je. Ne morem zapaziti, ali nese v hlevu ali na kozolcu. Če boš videl, da bo šla na hlev ali na kozolec, pojdi polahkoma za njo, da boš vsaj približno vedel, kje nese.“ Tako so naročili mati in so odšli na polje.

Dokler je imel Tonček cele hlače, se ni menil dosti za grahko in za njeno gnezdo. A zdaj, ko je sedel v raztrganih hlačah na vežnem pragu, je sklenil, da reši svojo nalogo. Tako se bo vsaj nekoliko prikupil materi.

Pazil je na grahko, a ta ni hotela iti nest. Hodila je po dvorišču in pobirala pesek. Po dolgem času je zletela na hlev. Opazil je tudi, da se je skrila v star zaboj. To ga je malo potolažilo.

II.

Tudi Zemanov Mihec je ni srečno odnesel tisti dan. Ko sta njegova tovariša zbežala, hotel ju je posnemati tudi on. Spustil se je hitro na tla, priletel v rogovilo in si izvinil nogo.

To je bolelo!

Ubežal je sicer, da ga Zevnikarjevi niso videli, a noga, noga...

Tudi on je sedel na vežni prag in premišljal, kaj bo. Tajiti ne bo mogel, vse bo moral povedati.

Vse bo moral povedati! Oče pa tako radi sežejo po muhovnik, ki ne odganja samo muh, ampak izbija tudi porednežem „muhe“ iz glave. Mučne misli so bile to!

Ko je Mihec premišljal svojo žalostno usodo, tedaj se je spomnil materinega naročila: „Lepo doma bodi, pa uči se, da mi ne bo vedno hudo, če srečam gospoda učitelja. Ob šestih pa me pridi poklicat na „Dolgo njivo“, da pravočasno skuham večerjo.“

Podobnih in enakih opominov je slišal Mihec že dosti. A ni se menil zanje. Včasih si je mislil: „Kaj je materi hudega, če prideta z učiteljem skupaj? A če prideva midva — tedaj je druga.“

Posegel je po berilu in se začel učiti:

Črno kravo, molzo našo
Žene Gregor v log na pašo.

Tupatam je vmes glčboko zastokal, ali od bolečin ali od skrbi, tega še sam ni vedel. Naposled je vstal, da bi šel mater klicat. A noga ga je tako bolela, da si ni upal priti na njivo. Sedel je torej na prag in čakal, kaj prinese večer.

III.

Največ pa je preстал tisto popoldne Cenetov Jakec. Bil je za pestunjo. Mala Mimica je bila izročena

njegovemu varstvu in oskrbovanju. Kdor pa ni še sam izkusil te službe, ta ne ve, kako težavna je. Imel je majhen voziček. Mal zaboj je bil pritrjen na dveh kolesih, in spredaj navaden količek, ki naj bi bil za oje. Tak voziček je prepeljal Jakec semtertja. Če so šli mati kam z doma, so pripravili za Mimico mleka v steklenico — in tako so storili tudi danes.

„Glej, Jakec, tukaj je mleko! Kadar bo jokala, pa ji daj! Mene ne bo dolgo domov. Lepo jo prepeljavaj, saj bo rada spala.“ Tako so potolažili mati Jakca in odšli z doma.

Jakec je dal Mimici gobico in steklenico z mlekom, da je molčala, ter jo pustil in šel na Zevnikarjev vrt. Ko je pribežal domov, je Mimica spala, toda poleg vozička je le ležala ubita steklenica. Pri tem pogledu se mu je rodila dvojna skrb. Kako bo pestoval celo popoldne lačno Mimico in kaj porekó zvečer oče in mati. Mimica se je zbudila. Začel jo je prepeljavati, a v drugo ni hotela zaspati. Mogoče je bila lačna, a kaj naj ji dá, ko se je steklenica razbila? Tolažil jo je, kakor je vedel in znal. Klical jo je z vsemi sladkimi imeni, ki naj pomenijo toliko kot Mimica. Ni utihnila.

Le tisti „ve, ve!“ se je razlegel in šel posebno Jakcu skozi ušesa. Vzel jo je na roke, češ, morda bo le umolknila. Kazal ji je putke, ki so brskale na gnoju, vabil k sebi starega mačka in motil ž njó malo vpijatko. Nekoliko časa je šlo, molčala je. Ko pa se je oglašal želodček glasneje, vpila je tudi ona glasneje svoj „ve, ve!“ Prenašal jo je okrog, tolažil jo in na posled je ubral isto struno: zajokal je.

Hudo mu je bilo ker je Mimica jokala, a bal se je tudi obračuna zaradi ubite steklenice. Da je sedel lepo pri otroku, koliko hudega bi se bil obvaroval!

*

Zvečer je bil pa direndaj pri Polajevih, Cene-
tovih in pri Zemanovih. Kisali so se Tonček, Jakec
in Mihec. Ali je bilo tega treba? Mari se niso učili v
katekizmu, da greh ne rodi nič dobrega, ampak napolni
srce le z bridkostjo in tira dušo v sramoto? Učili so
se pač, a niso prav verjeli. Zdaj pa tudi verjamejo.

Rajski ptiček.

(Spisal Václav Kosmák. — Preložil
Jožef Gruden.)

Samostanski brat se je izprehajal po gaju, ki se je razprostiral ne daleč od samostana, ter premišljeval, kako je mogoče, da bi angelski spev razveseljeval na vekov veke izvoljene v nebesih. Ko je bil ravno najbolj zamišljen v to vprašanje, je zaslišal neobičajno, preljubko petje, ki mu je prevzemalo srce in dušo. Ozrl se je kvišku ter zagledal na drevesu ptička, kakršnega še nikoli svoje žive dni. Lesketal se je v vseh mavričnih barvah ter motril milega samotarja s tako krasnimi očesci, kakršna imajo angeli na podobah.

Navdušen je šel k drevesu ter si hotel bolje ogledati čudovitega ptička, a jedva se je nekoliko približal drevesu, je zletel ptiček dalje ter jel iznova peti. Samotar je šel za njim in kakor hitro se mu je približal, je ptiček zletel zopet in zopet, a čim globlje je letel v gozd, tem krasneje je pel in tem bolj je rastlo hrepenenje in navdušenje samotarjevo.

Poslednjič je zletel v gost grm, izginil in utihnil. Brat samotar je globoko vzdihnil ter zaklical: „Oj, ljubi moj ptiček, zapoj mi vsaj še enkrat!“

Ali za ptičkom ni bilo ne duha ne sluha, kakor bi bil pal v morje. Redovnik se je vrnil žalosten domov, ali samostana ni spoznal. Bil je ves izpremenjen. Stolpi so imeli nove strehe, cela stavba drugačno barvo, in ko je ves začuden pozvonil pri vratih, mu jih je odprl popolnoma neznan vratar, in v samostanu so bili sami novi ljudje, od opata do kuhinjskega vajenca. Z eno besedo: brat samotar je poslušal rajskega ptička sto let, a teh sto let mu je minilo kakor pičila ura. S tem mu je Bog pokazal, da lahko razveseljuje z angelskim petjem svetnike v nebesih celo večnost.

Večer.

Vetrič šepeče v vrhovih,
Solnčece zgodaj zahaja,
Dèkle na vasi prepeva,
Zemljo rosica napaja.

Zvonček v zvoniku svečano
Kliče nam: „Ave Maria!“
Žarek poslednji v daljavi
Zlate gorice ovija.

Zvonček v zvoniku utihne,
Pesmi obmolknejo glasi,
Radostni mir zakraljuje,
Tiho, vse tiho je v vasi...

Sokolov.

Jesensko jutro.

Ej, beli dan priplaval je
Na sinje jutranje nebo,
Sestrici gori šepetal.
Govoril ji tako:

„A drugikrat, a drugikrat
Si zjutraj bil tako vesel,
In danes rad kot dete bi
Na prsih tožno mi ihtel...“

„Sestrica, kam meglice si
Prozorne dela mi?
Za nje bi rad se danes skril,
Tako otožno se mi zdi.“

„Pa drugikrat, sestričica,
Je bil gotovo lepši čas,
A danes rad bi skril solze,
Ki mi polzijo čez obraz.“

Meglice so priplavale
Na sinje jutranje nebo,
Rosilo dnevnu belemu
Za meglami se je oko.

Aleksij Ivanov.

Kratkočasnice.

1. Dobrohotnost. Janez reče zapravlljivemu prijatelju Tonetu: „Oh, kako bi ti privoščil, da bi še moral kdaj hoditi k meni beračit!“ — Tone: „Oh, kako bi ti privoščil, da bi ti ne imel meni nič dati, ko bi hodil beračit k tebi!“

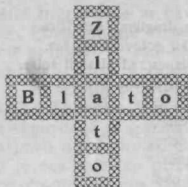
2. Slab razlog: „Nate, otroci, vsak po eno breškev; več vam jih ni treba, saj so vse enakega okusa.“

3. „Ali je pes zvest?“ vpraša gospod kmeta, od katerega ga je kupil. Kmet odgovori: „O, če mu daste še tako polno denarnico, pa vam ne vzame niti vinarja iz nje.“

4. Sodnik priči: „Ali ste kaj slišali o pretepu?“ — Priča: „Da, dve okrog ušes!“

5. „Zakaj vlačite svojega malega Tinčka s seboj v takem mrazu in v tako slabi obleki?“ — „Bežite, bežite, kaj pa vé tak otrok, kaj je mraz.“ J. K.

Rešitev zastavice v šte. 9:

Prav so rešili: Majaron Joško, dijak v Borovnici; Štelcar Josip, sluga kn.-škof. pisarne v Mariboru; Fratina Ludovik, učenec v Kredu pri Kobaridu; Scheligo Irma, nadučit hčerka pri Sveti Jederti nad Laškim; Ostic Anica in Budja Mimica, učenki pri Sv. Križu na Murskem polju; Poš Ljudmila, Lesnikar Frida, Markuš Antonija, Podpečan Hedviga, Žizek Marija, Ornik Marija, učenke VI. razreda pri Sveti Ani na Krembergu; Beč I.,

Grašek J., Novak J., Schlegel I., Schmidmajer Ferd., Sterle J., Korbar Fr., Nastran Ciril, Slabajna Ivan, učenci v Kamniku; Jankovič Pepika, Kobi Antonija in Ivanka, Gorjup Ida in Marica, Vidmar Iv., Lileg I., Weinberger A., učenke ljudske šole; Paulin Justina, Globočnik P., Kovačič Karolina, Zabret Ana, učenke meščanske šole v Škofji Loki.